

стр: VII че за да удовлетворимъ благозвучно-то произноше-
 ніе на Ново-Българскій языкъ, за да увардимъ при това и
 етимологическо-то правописаніе на слова-та; принудени сме
 да употребимъ и произнесемъ **Ъ** и **Ь** ако не като гласны
 а то като полъгласны, но само въ единственній случай, кога
Ь и **Ъ** се находять на краѣ-тъ на нѣкое имя и подиря
 имъ слѣдова опредѣлительній членъ **ТЪ**; въ всички-тъ же
 други случаи **Ъ** и **Ь** сѣ за насъ безгласни букви. Слѣдо-
 вателно поученіе-то на Г. Кржтѣвича да употребимъ
 членъ-тъ **ТЪ**, **ТА**, **ТО** за единств: число и промѣненіе-то
 на безгласни-тъ **Ъ** и **Ь** въ полъгласни, е за насъ много пра-
 во и логическо, за това и съ драго сѣрдце го пріехмы и
 употребихмы въ правописаніе-то си на тѣзи Грамматика. —
 Колкото же за употребленіе-то на тойзи членъ подирь о-
 ния сѣществителны що се свѣршять на **Й** (рай), и за обра-
 зуванье-то на множеств: му число, то совсѣмъ не сме
 съгласни съ поученіе-то и правописаніе-то на Г. Кржтѣ-
 вича. — Негова милость сирѣчь ны поучава че „за да съ-
 единимъ едно неусѣчено сѣществително на **Й** (брой, рай)
 съ опредѣлит: членъ **ТЪ**, трѣба да вмѣстимъ буквѣ **А**, за
 да удовлетворимъ пародно-то произношеніе; а за да е по
 благозвучно трѣба да образуваме отъ **Й-А**, **Я** и да пишемъ
рая-тъ, броя-тъ, вмѣсто *рай-а-тъ, брой-а-тъ*.“ — Това
 е добро наистинѣ, но мы сякамы че по добръ ще е ако и
 тукъ се водимъ отъ пріятно-то Ново-Българско произноше-
 ніе и да вмѣстимъ между **Й** и **ТЪ** буквѣ **Ъ** а не **А**; и да
 образуваме слѣдователно: отъ **Й-Ъ**, **И-Ъ**; и тѣй да пи-
 шемъ *раѣ-тъ, броѣ-тъ*; вмѣсто *рай-а-тъ, брой-а-тъ*; а
 за потвържденіе на наше-то мнѣніе служи низко-то и зат-
 ворено пародно произношеніе на *рай ѣ-тъ*, а не *рай а-тъ*.

Подобно не сме съгласни съ Г. Кржтѣвичѣ и за
 употребленіе-то и правописаніе-то множеств: числа на о-
 предѣлительній членъ **ТЪ**. — Спорядъ мнѣніе-то сирѣчь на
 негова милость трѣба да пріемнемъ **ТИ** за именит: и **ТЫ**
 за винительній падежъ множ: числа мъжк: рода; и **ТЫ** за
 именит: и винит: женск: рода, множ: числа. Наистинѣ не-
 гова милость много справедливо доказва че: „*като пріем-
 немъ за членъ ТЪ, ТА и ТО, който друго нищо не е ос-
 венъ показател: или относител: мѣстоименіе на ветхій
 Церковно-Славянскій языкъ; трѣба да пріемнемъ и мно-
 жеств: число ТИ, ТЫ на това мѣстоименіе за членъ*